

Nederland schijnt de status te verwerven van een Postzegelfabrikant. Het lijkt erop dat de verzamelaar een soort van vaste financiële inkomensbron wordt voor Post.nl. De waardebonnen die de verzamelaars verzamelen worden steeds duurder en worden bijna niet gebruikt om hun tegenwaarde te verzilveren in de vorm van een nog te verlenen en vooraf betaalde dienst. Elke actieve verzamelaar betaalt honderden euro's per jaar om de verzameling compleet te houden. Er komen zelfs 'zilveren' zegels op de markt waarmee een aangetekend stuk kan worden verstuurd maar die in aanschaf maar liefst ± € 25,00 gaan kosten. De conclusie is dat dus louter en alleen op verkoop aan verzamelaars en handelaars is gericht en niet meer op de vooraf betaalde dienst.

Ik ben bewust begonnen het een "postzegel" te noemen alhoewel het woord "frankeerzegel" beter de lading dekt.

Het idee voor zegels als bewijs van een vooruitbetaling als briefport schijnt te zijn bedacht door Anne-Genevière de Bourbon, hertogin van Lonqueville. Zij was de maîtresse van Nicolas Fouquet, de superintendent van Financiën. Het schijnt dat zij hem heeft voorgesteld om kleine stukjes papier te vervaardigen en die te voorzien van vislijm. Die strookjes staan nu bekend als *billets de port payé*. Op de strookjes stond gedrukt 'Port payé lejour de l'an mille six cent cinquante....' (port betaald de ...dag van het jaar 165....). De strookjes werden voor een sou verkocht in kloosters, gerechtsgebouwen, universiteiten en gevangenissen. De afzender vulde met de hand de datum in, plakte het strookje op de brief en deed die in een van de daarvoor op straathoeken staande brievenbussen. Er kwam een eind aan deze dienst doordat de brievenbussen regelmatig werden vernield en de brieven vaak werden beschadigd. Hoewel er veel documentatie uit die tijd is en de zegels uitvoerig in de archieven is beschreven is er nog nooit één exemplaar uit die tijd teruggevonden.

Voor zover verder bekend is op 8 augustus 1653 voor het eerst, in Parijs, een gegomde postzegel uitgegeven. De door Renouard de Villayer opgezette *Petite Poste* had de primeur in dezen. In 1944 werd het familiewapen van Renouard de Villayer afgebeeld op een herdenkingszegel van de Franse post ter gelegenheid van de dag van de postzegel. *Petite Post* werd gezien als een economische mislukking maar werd wel met succes nagebootst in andere Europese steden. Bijvoorbeeld door London Penny Post vanaf 1680.

In *The Romance of the Postage Stamp* (de romantiek van de postzegel) van Gustav Schenk, zou een Schotse scheepvaartmaatschappij in 1811 gegomde zegels hebben gebruikt voor haar eigen postdienst. Het wordt alleen als aanname vermeld en bewijsmateriaal ter ondersteuning wordt verder niet geleverd. Maar Schotland beweert aan de hand van deze aanname wel de bakermat te zijn van de gegomde postzegel.

Een boekhandelaar uit Dundee, James Chalmers, hield zich vanaf 1825 actief bezig met de hervorming van het postgebeuren. Hij deed ook verschillende voorstellen om de postdienst te verbeteren tussen Dundee en Londen. Hij is begonnen zich hierin te verdiepen nadat Robert Wallace, Parlements lid voor Geenock, zich in het parlement negatief uitte over de postdienst. Er werd een Prijsvraag voor Financiën uitgeschreven waarop Chalmers zijn ideeën indiende waaronder het gebruik van strookjes (dat wil zeggen postzegels). Die werden echter als ongeschikt afgewezen. Toen er later wel volgens zijn ingediende ideeën werd gewerkt reageerde hij verbolgen. Hij schreef op 1 oktober 1839 daarover een brief aan Rowland Hill. Deze wordt officieel gezien als de ontwikkelaar van de moderne postdienst en uitvinder van de postzegel.

Wordt vervolgd